

Příběhy našich sousedů

Věra Protivová a její dětství v poválečných letech

Scénář k reportáži

Zpracovaly: Nikol Černohorská, Nela Čurejová, Nikola Šubrtová,
Alžběta Timková

Vedoucí: Mgr. Tomáš Morawski

Věra Protivová se narodila 19. září 1940. Coby dítě válečných let prožila své dětství na venkově, v Ratajích nad Sázavou. A má z něj spoustu milých vzpomínek. Vedle poznání života na vesnici jsou to různá divadelní představení.

„Tak to bylo jako obohacení pro nás děti, radost rodičům a ty co se o to zasloužili, tak měli taky jistě dobřej asi pocit z díla, které se více nebo méně povedlo...“

Tato představení s nimi secvičila manželka jednoho z legionářských důstojníků, jejichž rodiny musely v padesátých letech nuceně opustit Prahu. Něco podobného zažila i rodina jejího strýce, kterou vystěhovali ze statku.

Tam dali šest slepic do pytle, hodili jim to tam na ten valník nějakej a když babička řekla: Přidejte jim tam alespoň nějakou kachnu, dyť maj dvě děti, dva kluky. tak to nic. To neexistovalo, prostě jako tvrdě, hnusně tvrdě to probíhalo.

Po škole se dostala pracovně do Prahy. Tehdy také začala lyžovat ve Slavoji Vyšehrad a díky svému sportování se seznámila s manželem. Jejího muže Věroslava v 50.tých letech věznili komunisté kvůli tomu, že byl v roce 1948 ve výpravě Československé delegace při zimní olympiádě ve švýcarském Svatém Mořici.

„No a pak se vrátil, ?a byl jako špion?, a jako velezrádce, no a já nevím, co všechno voni to dávali tyhle tituly těm lidem,

V komunistických lágrech byl od roku 1950 a ven se dostal po deseti letech díky amnestii. Tento cejch však mladý pár pronásledoval i nadále, kdy i po přestěhování do Kolína stále zůstali v hledáčku StB.

Pak jsme měli telefon dokonce vodposlouchávanej žejo. To jsem na to taky náhodou přišla, že se tam ozvaly jiné hlasy než to, a pak jsem jednomu známému říkala, že víš jak my to máme s tím telefonem a on byl telefoňák. Říkal joo váš telefon nemá jedny uši.”

I na těžká léta se Věra Protivová snaží vzpomínat převážně v dobrém. Když se třeba coby cvičitelka dětí zapojila do sportovního života v Kolíně, do sokolovny také po roce 68 chodila i se svým novorozeným synem.

„ Mi tam stará sokolka drncala kočárek a já jsem tam cvičila děti. Takže to byla radost. A docela jako jsem byla osvobozena od jiných aktivit, který se vyžadovaly. Jako třeba různé, svaz mládeže a já nevím co všechno bylo ještě, svaz žen,.... Tak já jsem prostě měla tenhle sport, no...”

Vedle sportu jim na smutné období dávali zapomenout jejich přátelé, kteří byli s jejím manželem ve vězení a mezi kterými byla i řada osobností. Mezi jinými arcibiskup Karel Otčenášek, spisovatel Jiří Stránský, plukovník Pravomil Raichl a mnoho dalších, kteří...

“bohužel dneska už nejsou mezi námi, ale já na ně velmi ráda vzpomínám, protože to bylo vždycky tak obohacující a hlavně ty lidi byli nesmírně pozitivní, to je tak důležitý do života.”

Jaká je životní motivace Věry Protivové?

“Motivace...vždycky jsem se ohlídla kolem sebe a říkám si: když to takhle vydrželi, vydržím to taky. Měla jsem štěstí na lidi kolem sebe, i na ty přátelé musím říct.”

„Člověk musí brát ten život jako celek a nesmí vyčleňovat třeba něco co mu právě nesejde, takže tak....“